

[Udenrigsministeren.]

heden var af en sådan karakter, at det var en underkendelse af hele den virkelighed, som Koreakrigen var udtryk for.

Dermed blev spørgsmålet om at tage stilling til en resolution, der stemplede Pekingregeringen som angriber, aktuel. Den danske regering instruerede den 19. januar Danmarks delegation ved plenarforsamlingen om fortsat at yde støtte til enhver bestræbelse, der fra autoritativ side måtte fremkomme for ikke at betragte Pekingregeringens svar som endeligt, og i overensstemmelse hermed stemte den danske delegation ved flere lejligheder for en udsættelse af plenarforsamlingens forhandlinger. Jeg nævner dette, fordi det viser uberettigelsen i de påstande, der ofte fremsættes om, at Danmark ikke har støttet mæglingsbestræbelserne. Vi har tværtimod gjort det gang på gang og har under denne sags udvikling i De Forenede Nationer arbejdet for, at ingen dør, der kunne føre frem til en standsning af fjendtlighederne, blev lukket i. Vor delegation blev endvidere under de nu foreliggende omstændigheder bemyndiget til at stemme for en erklæring om angriberforholdet, men ikke til uden nærmere instruktion at stemme for sanktioner. Resolutionen om angriberforholdet blev vedtaget i plenarforsamlingen den 1. februar med 45 stemmer, deriblandt Danmarks, Norges og Storbritanniens, mod 7, Østblokken, Indien og Burma, medens 8 afholdt sig fra at stemme, deriblandt Sverige, Jugoslavien og Pakistan. Jeg har tidligere her i tinget haft lejlighed til at motivere vor stilling. I resolutionen hedder det, at Pekingregeringen har gjort sig skyldig i aggression, og den anmodes om at trække sine styrker og statsborgere tilbage fra Korea. Resolutionen bekræfter De Forenede Nationers vilje til fortsat at bekæmpe aggressionen i Korea og anmoder alle stater og myndigheder om at afstå fra at bistå angriberen i Korea. Endvidere anmodes et udvalg om snarest at undersøge, hvilke yderligere skridt der kan tages for at imødegå aggressionen, men det hedder udtrykkeligt i dette afsnit i resolutionen, at denne komité kan udsætte aflæggelsen af en beretning til plenarforsamlingen, hvis det mæglingsudvalg, som også nedsattes ifølge resolutionen, og som består af præsidenten og to øvrige personer, gjorde tilfredsstillende fremskridt i arbejdet for at

bringe fjendtlighederne til ophør og gennemføre De Forenede Nationers mål ad fredelig vej.

Under debatten i plenarforsamlingen fremsatte den danske repræsentant, minister Borberg, den 29. januar en udtalelse, som jeg gerne vil omtale, fordi Danmarks stilling karakteriseres i den. I denne fremhævedes det stærkt, at Danmark ønskede at se Pekingregeringen repræsenteret i De Forenede Nationer. Det var os en skuffelse, at forslaget om våbenhvile ikke var blevet antaget, men det udtaltes, at den danske regering, efter at have set de kommentarer, der ledsagede Pekingregeringens modforslag, ikke betragtede svaret som endeligt. Med rette gjorde minister Borberg opmærksom på den moderate form, som resolutionsforslaget havde fået, men efter instruksens herfra fremsatte han en erklæring om, at den danske regerings tilslutning til resolutionen ikke betød, at man derved følte sig bundet til at acceptere mulige forslag om sanktioner.

De Forenede Nationers charter var ikke en straffelov, der skulle benyttes ved udmåling af straf for visse internationale forpligtelser. Pagtens formål var fredens opretholdelse, og man skulle kun tænke på sanktioner som midler, der eventuelt måtte benyttes til at nå dette formål. Endelig gjorde den danske repræsentant i overensstemmelse med, hvad der hele tiden har været vor stilling, stærkt gældende, at det mæglingsudvalg, der skulle nedsættes, ikke passivt skulle vente på, at en lejlighed til at opnå våbenhvile og en fredelig afgørelse meldte sig, men selv tage et initiativ.

Det nedsatte 3mands udvalg, som den svenske minister Sven Grafström er medlem af, har da også gentagne gange forsøgt at formå Pekingregeringen til optagelse af præliminære drøftelser. Disse bestræbelser har imidlertid desværre ikke ført til noget positivt resultat. Ganske vist har den nordkoreanske udenrigsminister ved telegram til sikkerhedsrådets formand opfordret De Forenede Nationer til at skabe fred i Korea på grundlag af noget, der kaldes verdensfredsrådets resolutioner. Dette telegram var imidlertid holdt i en så udfordrende form, og dets hovedindhold en lang række beskyldninger mod de amerikanske og sydkoreanske tropper, at det ikke kunne danne grundlag for mæglingsbestræbelser, så meget mere som